

סרטים

קומדיה של כאב

קשה להאמין, אבל הסרט שעליו ניטשה באחרונה המליחמה הנחרצת ביותר בין מפיצי הסרטים בישראל, אינו הפקת-ענק מהוליווד, ואפילו לא סרט עמוס כוכבים וזוהרים מאירופה. הוא נעשה באוסטרליה, ארץ הידועה במיוחד בעדרי כבשים, בלהי קות קנגורו, בשחקני-טניס או בשחיינים אבל ודאי שלא בסרטיה ואין בו אפילו כוכב אחד גדול לרפואה. ואף על פי כן, לפחות שני מפיצים החליטו ממבט ראשון שהסרט שווה מאמץ, ושניהם רכשו אותו. התוצאה: מאבק מישפטי שנמשך חודשים, עד שהגיע בשבוע האחרון לסימו.

אבל משום-מה לא נתקבל, והאוסטרלים רמזו שלא רק גורמי איכות קבעו בפר- (שה). שם ראה אותו יורם פלמן, שותף בדרייב-אין התל-אביבי, שהחליט לרכוש אותו, ואכן, הוא חתם על חוזה עם הסוכ- נת האירופית של התעשייה האוסטרלית, חודשיים לאחר-מכן הוצג הסרט, הפעם במיסגרת רשמית, בפסטיבל הסרטים בבר- לין, כאן ראו אותו אנשי טירטי נוח (החברה של מנחם גולן ויורם גלובוט), וגם בעיניהם הוא מצא חן, מבלי לדעת על הרכישה הקודמת פנו אל המפיק, ורכי- שו לעצמם את הזכויות.

מאז ניטש קרב עז: זה אומר כולו שלי וזה אומר כולו שלי. הפשרה הושגה בפס- טיבל בינלאומי שלישי אה, ליתר דיוק, בשוק בינלאומי גדול, הנערך מדי חודש אוקטובר ביריד של מילאנו. שני הניצים נפגשו שם והחליטו כי מוטב להתחלק בבעלות שווה בשווה. אולי הגיעו גם הם

סילווסטר סטאלונה:

לכולם יש

אוסקר - מדוע

לי אין?

מ ר סילווסטר סטאלונה מעוצבן, אומנם הוא סיפור ההצלחה הגדול של השנה בהוליווד, סינדרלה ממין זכר, שהפך תוך שנה אחת מאלמוני לכוכב שאין נזק- בים עוד בשכרו המדויק, כדי שלא להרגיז את המתחרים; אבל בכל זאת, הוא כועס. בזאת אני מסיים את חיי הציבוריים, הכרוז באחרונה בעיר דוביוק, עיר-שדה קטנה שבה צולם סרטו החדש ה.ו.ו. (ראשית-יבות של אירגון-עבודה דמוני שפירושן, יחדיו, אגרוף). המעריצים הללו רוצים יותר ממה שאני יכול להעניק להם. בהתחלה הם רוצים לגעת, אחר-כך להח- זיק, ואני מתחיל להרגיש כבר כמו חפץ, לא כאדם. אולי נהיית מתשומת-הלב ב- התחלה, אבל היום אני מתחיל לסבול מפאראנויה (שבוען רדיפה).

בכל פעם שנוגעים בי, ידי מתאגפת אוטומטית. אני חושש שבאחד הימים עוד אתקל במישהו עם סכין בידו. לכן אני מעדיף להישאר בחדר המלון שלי ולציי-ר. אני אוהב להיות לבד, הייתי יכול להיות נזיר שתקני מושלם.

אם המינור שבלאטרון הוא אכן מקום המיטת האידילי של סטאלונה או לא, זה עדיין עניין לזיכוח. אולם בדבר אחד אין להטיל ספק, הוא באמת הפך קורבן למעריציו הרבים מספור. מימי לא ראיתי המונים הנטרפים עדי-כך אחר כוכב קולנוע כלשהו. הודה גורמן ג'ואיסון, במאי סרטו החדש של סטאלונה, למרות שהוא כבר עבד בעבר על סוככים גדו- לים כמו קרי גראנט, גיימס קאן וסידני פואטייה, "בין אלף אלפיים איש התקבצו מדי ערב מסביב לבימת הצילומים, בתיק- ווה שוכנו לפחות בהצצה אחת בו".

אכן, עניין המעריצים הפך לטורח, אבל חוץ מזה אין לה, לסילווסטר סטאלונה סיבות רבות להתלונן. גיימס קארטר, מלא הערצה לרוקי, הזמין לטעוד בבית הלון, ספר שהוא כתב באחרונה, סימטת גן- הודן, יוצא תחודש לאור ברעש ובהמולה גדולה. ואילו פוסטרים עם דיוקנו בתפקיד רוקי לבבואה, מסכנים אפילו את עמדת מלכת הפוסטרים הנוכחית באמריקה, פארה פוסטימיג'יס. וזה לא-כיליך רע, לגבי בחור שנוגד בפרבר העני ביותר של ניו- יורק ושהיה במשך 30 שנה אלמוני חסרי תיקוה.

סרט עם

שליחות

טאלונה אינו מושגה את עצמו. הוא יודע שהצלחת רוקי היא שהביאה

המודקנים משזיכים המימה נערה ב,מסיבה של דון" קאריירה פוליטית ותיטכולים מיניים

למסקנה שכדיברי אחד מבעלי הקולנוע שניסה לגשר ביניהם, אשר טען באוניהם כי "יין משתבח עם הזמן, לא כן נשים וסרטים". במקום לריב, כדאי להציג תחיה אישית. כאן המקום להדגיש שהסרט זכה בשבחים לא רק מצד שני המפיצים הישראלים הללו, אלא גם מצד מרבית הנוכחים בפסטיבל ברלין, שראו בו הוכחה נוספת לכך שאוסטרליה אכן מפתחת תעשיית קולנוע, גם אם נוכחותה לא הורגשה במיוחד עד היום. זוהי תחיה אישית, הדרגתית אבל בטוחה. לפני כמה שנים היה זה סרט בשם יום ראשון רחוק מדי, מעין מערבון על גזולי כבשים, שהיפנה את תשומת-הלב ליבשת החמי- שית. אחר-כך באו סרטים כמו פיקניק בצל החר (שעדיין ממתין להקרנתו בארץ, אחרי שכמעט הוצג לפני כמה חודשים), כלב שוטה ובמיוחד שמורת השטן (סרט על המוסר והמידות בפנימיה קאתולית) שעו- ררו התעניינות גדולה.

שמורת השטן זכה במרבית פרסי האי- כות שמחלקת התעשייה האוסטרלית מדי שנה כדי לעודד את היצירה. היורש שלו, שנה יותר מאוחר, היה המסיבה של דון, אשר זכה בשישה מכלל 14 הפרטים ש- חולקו.

המסיבה של דון הוא עיבוד קולנועי למחזה של דיוויד ויליאמסון, שהיה אחד הלהיטים הגדולים של הבמה האוסטרלית. ויליאמסון, מרצה לתרמודינמיקה ולפסי- כולוגיה חברתית, הפך לפני שבע שנים למחזאי, ומאז זכה בשורה ארוכה של הצלחות, שבחלקן אף הוסרטו. ואם המסיבה של דון יכול להיראות בעיני מבקרי-איט- רון מנוסה כתרגיל שנוצל כבר בהודמנו- יות רבות אחרות — תרגיל ששמו: סגור אותם בחדר, השקה אותם יין ואז ייצא סוד — הרי מעלתו העיקרית בכך ש- וויליאמסון מצויר בצורה ברורה ביותר את הרקע האוסטרלי, ובמיוחד את התקו- פה. הסרט כולו מתרחש בליל הבחירות של שנת 1969, כאשר היה נדמה לרגע שמפלגת העבודה תוריד מן השלטון את המפלגה הליברלית, ורק ברגע האחרון הסתבר שהליברלים בכל-זאת ניצחו (ה- תמורה התרחשה רק כמה שנים לאחר-מכן).

תיספורים אישיים. דון הוא מורה שמאלני, והוא זומין את חבריו, בעלי נטיות פוליטיות דומות לשלו, לליל שתיה כדת וכדין כדי לחגוג, יחד עם בנות-יוגם של החוקיות (או הזמניות), את הניצחון הגדול של מפלגת העבודה — שכסופו של דבר אינו מתמשש.

ויליאמסון, בעל עין חדה בתפיסת אופי גיבוריו, עוקב בשקדנות אחר הדרך שבה מותר הרסן מן הלשון ומן הגבדים, ככל שפחיות הבירה ובקבוקי הוויסקי והגין מתרוקנים. האידיאלוגיה הפוליטית מפנה מקומה לתיטכולים האישיים, ואוסף זה של גברים ונשים, הנראה ממבט ראשון בורגני, מהוגן ומיושב בדעתו, פושט את ההסוואות ולא רק בדרך המליצה, וכך מסתבר שהפטיכולוג, שחלם על קאריירה פוליטית, מוטרד בעיקר מגודל אבר המין שלו ומכישלונותיו הרומנטיים. דון, המארח, דורך בביצת בינוניותו אחרי שהשלים עם העובדה כי לא יכתוב עוד את הספר הגדול של חייו וכי ימשיך להי- יות מורה עד שייצא לגימלאות. מאץ, הבעל שנעזב לאנחות, מודה שדחף את אשתו לזרועות ידידיו כדי לראות אם היא זוכה במחיצתם בהנאה שאינה מוצאת אצלו ויצלם אותה בתנוחות פורנוגרפיות, לבד ובחברה. וכן הלאה, לכל אורך הדרך.

סילווסטר סטאלונה (כביגדי סוף) עם אשתו פאשה אני מתחיל לסבול מפאראנויה

שלא הסכימו לראותו בתפקיד הראשי.

רוקי

רכב שנית

אם כבר מדובר ברוקי, סטאלונה עדיין מתמרמר שמכל השותפים לשימ- זה היה הוא היחיד שלא זכה בפסלון מוזהב מטעם האקדמיה. "לבמאי יש אוס- קר, למפיק יש אוסקר, מדוע לא יכלו לתת גם לי העתק? אפילו בלי שם ובלי כתובת. הצדק לא יצא לארץ", הוא קובע בפסקנות. הוא יכול, כמובן, להתנחם בכך שרק שני אנשים לפניו זכו בכבוד הגדיר להיות מועמדים על משחק וסרטיט בעת ובעונה אחת: צ'ארלי צ'אפלין ואורסון וולס. חברה מכובדת בהחלט.

בימים אלה הוא טרוד מאד בתרגילי התעמלות ובסיף עם אשתו, אשה, להי- רדת הקילוגרמים המיותרים, ובהיריהורים על הצורה שתהיה לרוקי מס' 2, שחיוב כמובן לבוא. "לא נכון שהוא יהיה מועמד לראשות עיריית פילדלפיה בסרט פאטי- מצענת סטאלונה, זאת רק בדיחה פרטית שלי. אני חושב שבהמשך הוא ינסה לצאת מאורח החיים שלו כמתאגרף ויגלה שאינו יודע לעשות דבר חוץ מזה. זה יהיה סיפור של הצלחה — כישלון — הצלחה. יהיו בו מרכיב דתי והפתעה בסוף, ואני חושב שלהומור יהיה זה חלק חשוב ביותר". ומתי יקרה הנס הגדול הזה? "מדצמבר, בעוד שנה", הוא מבשר.

את כל השאר, אילולא רוקי, לא היה איש חולם אפילו לפרסם את סיפרי. היום הם מוכנים להוציא לאור אפילו את דו"חות התנייה שלי", הוא אומר, הספר, כמו הסרט, נושא משהו מן השליחות האישית. הוא מתרחש בפרבר העוני שבו נולד סטאלונה, ומזכיר לא במעט את האווירה של רוקי ושל נעוריו הפרטיים מאד. "זהו סיפור על תבורה של צעירים שחייה מת- רכזים סביב מועדון השכונה. יש שני ברגש בשם קווימו קארבונז שחושב את עצמו לאישיות המבטיחה ביותר בשכונה, וחולם על חנות טבק. אחיו, בעל ממדי- ענק, מוכר קרח ואח אחר הוא קברן. כל זה מתרחש ב-1946, אחרי מלחמת- העולם השנייה, כשהגיבורים חוזרים הביתה מן הקרב והופכים קורבנות החברה".

בינתיים, הדאגה המיידית של סטאלונה היא דיאטה חריפה. בתפקידו האחרון נדר- רש להשמיץ ב-12 קילוגרמים במהלך ה- הפרטה, ולהתגרש 25 שנים. כי ה.ו.ו. הוא סיפור על מנהיג איגוד-פועלים קשות, שמסתבך בסוסו של דבר עם החוק. הסיפור מזכיר לרבים את פרשת ג'ימי הופה, מנהיג איגוד נהגי המשאיות, שנאלץ על-ידי רוגי ברט קנדי בשל פעולותיו הבלתי-חוקיות וקשריו עם העולם התחתון, ונעלם באורח מיסתורי לפני שנה אחרי שיתרוורו, והע- לומת סופו לא נפתרה עד עצם היום הזה. הסרט עלה כ-8 מילון דולר, הוכחה ניצחת לאמון שנותנים היום בשמו. בניגוד גמור למה שקרה כאשר הציע את רוקי ונתקל בסירוב אחר סירוב מצד מפיקים